

Mottó (1) : *Az igazság az egyetlen olyan dolog
amit az emberek nem felejtnek el.*

Motto(2): *Az embereket könnyebb hülyíteni, mintsem
meggyőzni arról, hogy őket hülyítik /MARK TWAIN /*

Király István, az Állami Levéltár Hargita megyei fiókjának volt igazgatója. 1943-ban Marosludason született, de szülei öt gyermekükkel együtt 1944 januárjában átszöktek Észak –Erdélybe. Marosvásárhelyen telepedtek le. Itt élt 1968-ig miközben 1966-ban Kolozsváron történelem-filozófia szakos oklevelet szerzett. Másfél évig Mezőcsáváson tanított. 1968 februárjában, a megyésítéskor, Csíkszeredába került. Előbb a Hargita megyei KISZ Bizottság titkára, majd 1975 november 1-től az Állami Levéltár Hargita megyei fiókjának igazgatója lett. 1980-ban megtagadta új párttagkönyvének átvételét. 1988-ban családjával együtt kitelepedett Magyarországra. Két

évvel ezelőtt kérelmezte *A SZEKURITÁÉ LEVÉLTÁRA TANANULMÁNYOZÁSÁNAK ORSZÁGOS TANÁCSÁTÓL (CNSAS)* , majd a tavaly szeptemberében átvethette, a 7 kötetből álló és több mint 2500 oldalt kitevő, megfigyelési dossziéját. Jelenleg ezt tanulmányozza, miközben „*Egy volt ifjúkommunista a damaszkuszi úton*” című/témájú könyvének megírását is tervezi, amire csak akkor kerít sort, ahogyan viccesen fogalmazva, egy székely vicc csattanójával érzékeltetett „*Ha a jóisten is megsegit és az ülepem is kibírja*”

Úgy tűnik, nehéz feladat előtt áll, hiszen vallomásokat ír, miközben mások Önről készül – nem éppenséggel jóindulatú – vallomásait böngészi. Milyen érzés ez?

Elégé vegyes. Jóérzéssel tölt el újra átélni az akkori eseményeket, még a nagyon kellemetleneket is. Megfigyeltem más dolgok kapcsán is, hogy a rossz emlékek az idő múlásával gyakran megszépülnek. KISZ-szes éveimre sem gondolok rossz lelkiismerettel. Erre majd később visszatérek Több mint 25 év telt el dossziém lezárásától. Most egy egészen más korban élünk: a félelem, az állandó gyanakvás légköre már nem lebeg körül. Nagyszerű dolog és büszkeség tölt el, hogy újra átélhetem, azt, amit akkor talán, az események forgatagában kevésbé észleltünk. Soha , sem előtte és talán '89 után sem zárta össze családuknak annyira mint attól az időponttól kezdve, mikor Károly bátyám 1977-ben megkezdte a maga sajátos, de utólag bizonyítottan hatékony módszereivel a nemzetiségi jogvédő tevékenységét , amelyet nemzetközi sajtóban akkoriban inkább a „disszidensi”-tevékenységnek nevezték .

[Contacts](#)Nem csak a másik, velem együtt öt testvérre gondolok, hanem, nagyszerű édesanyánkra is, aki 1980 februárjában adta vissza a lelkét a mindenségnek. Őt, akárcsak 1971-ben édesapámat, Csiha Kálmán a vártemplom lelkésze búcsúztatta: gyermekeitől, menyeitől, vejeitől, unokáitól, népes rokonságától és nagy számban az utolsó útjára elkísérő, szomszédoktól, ismerőseinktől és ismeretlenektől. Mert 1980-ban egy temetésnek is lehetett politikai színezete. Sokan úgy vélték , Király Károly édesanyja temetésén való részvétel egy csendes, de annál nagyobb súlyú politikai állásfoglalás ! Hogy a hatalom is így gondolkodott, azt mi sem bizonyítja jobban a néhány hónapra rá, a Galócáson(1980 május elején) örök nyugalomba helyezett,Burján Ferenc temetéséhez kapcsolódó szekuritátés iratanyag igen bőségesre sikeredett.. Ezen a temetésen bátyámmal együtt én is részt vettem és dossziémat nagyban vastagították az oda bekerülő jelentések és besúgóí beszámolók. De ezt a témát külön szeretném feldolgozni, mivel mindössze édes anyám temetését követő harmadik hónapban , azaz május közepén volt amelyet „A galócási veszedelem” vagy „riadalom”cím alatt szándékozom megírni. Galócáson történtek csak egy szindrómát fejeznek ki. A „riadalom” kitörésének sajátos okai voltak. Az állambiztonsági szervezet riasztási készültségben volt, mivel a nemzetközi sajtó szalagcímeken kürtölte világgá a szenzációt : Király Károly újra bírálja Romániát a nemzetiségekkel szembeni diszkrimináció miatt! Ilyen és ehhez hasonló és sokszor a bulvársajtóra jellemző bombasztikus címekkel közölték a tény állást: 1980 április 24-én KK. családjával együtt közös vacsorán vett az amerikai Kongresszus két szakértőjével az EÁ bukaresti nagykövetség titkárának jelenlétében. A híradásokban természetesen nem szerepelnek azok a